

[Sigsgaard.]

stemmelse, der kan fungere, indtil flertallet her får taget mod til sig eller får indhøstet nogle erfaringer, eller indtil socialreformen er kommet videre, eller hvad man ellers undskylder sig med. Dette er kun ment som en sådan overgangsbestemmelse. Hvorfor kan man ikke vedtage den? Jeg begriber det simpelt hen ikke, medmindre det altså er af bar frygtsomhed.

Dernæst vil jeg beklage en lille smule, at man her næsten kun har talt om den ene bestemmelse i vores forslag, nemlig om ledelsesformerne, men ikke om den anden. Ja, fru Lis Møller var inde på den, men ellers har man stort set forbigået den i tavshed. Den anden bestemmelse er måske nok så vidtrækkende. Det er nemlig et forslag om, at der for disse institutioners vedkommende skal kunne iværksættes et forsøgsarbejde, og selvfølgelig ligger det implicit heri, at så skal der også stilles nogle penge til rådighed for et sådant forsøgsarbejde. Fru Lis Møller har glimrende redegjort for visse forsøg, som man har brug for, eller visse ændringer i den måde, man arbejder på i dag, som der kunne være brug for, og som vi ikke helt kan udtale os om virkningen af i dag, fordi der netop ikke har været gennemført forsøg.

Jeg synes, det må være en helt naturlig ting, at der i en lov som loven om børne- og ungdomsforsorg er en forsøgsparagraf. Vi har den jo i folkeskoleloven, og jeg kan godt røbe her, at formuleringen i vort forslag er praktisk talt ordret kalkeret af fra folkeskolelovens forsøgsparagraf. Det har jeg gjort bevidst; jeg har taget den så direkte som muligt, fordi jeg mener, at der er præcis den samme motivering for forsøgsarbejde, når det gælder børne- og ungdomsinstitutioner, som når det gælder folkeskolen. Jeg mener, at det er rimeligt, at der er en overensstemmelse mellem de forskellige love på det pædagogiske og det sociale område, når det gælder forsøgsarbejde.

Denne lille bestemmelse har man altså ikke rigtig været opmærksom på endnu fra ordførernes side, men jeg vil da gerne høre, hvis man ikke kan gå ind for en sådan forsøgsparagraf, hvad man egentlig motiverer det med.

Må jeg i øvrigt til sidst sige, at jeg regner med, at man denne gang ikke lader være med at gøre sit arbejde færdigt. Det er rig-

tigt, at sidste år ønskede man nogle besvarelser, inden man gjorde det færdigt. Nu har vi de besvarelser. Lovforslaget er fremsat nogle dage inden 15. marts fristen, og det ville have været fremsat allerede i november, hvis vi havde fået de besvarelser tidligere. Jeg har rykket, og det kan jeg dokumentere; jeg har rykket socialudvalget for de besvarelser, og da de kom, fremsatte vi forslaget inden fristens udløb. Derfor må vi kunne forvente, at man færdigbehandler vores forslag, inden folketinget sendes hjem på sommerferie. Det må være rimeligt, at man ikke endnu en gang putter det i syltekrukken. Vel, jeg forstod det sidste år, men det vil ikke blive forstået, hvis det sker endnu en gang. Man må tage sig sammen og tage stilling, det henstiller jeg.

I øvrigt er jeg, når dette mere pessimistiske er sagt, ret optimistisk med hensyn til, hvad der kommer i årene fremover på disse områder — ikke fordi VS fremsætter forslag, for det er jo ikke af hensyn til VS, at man giver sig lidt, at man sætter nogle forsøg i gang, det er jeg selvfølgelig fuldstændig klar over. Det er, fordi der er et pres ude fra institutionerne. Det pres stritter man imod. Det synes jeg ikke man skulle gøre. Jeg synes, man skulle se lidt mere positivt på det og stimulere forsøgene i stedet for at reagere imod dem.

Jeg synes, at der i for høj grad er en tendens til, at man fra flertallets side vil arbejde med restriktioner. Der, hvor en bestyrelse, dér, hvor nogle medarbejdere, dér, hvor en hel institution kommer og siger: vi vil gerne have lov til at arbejde med kollektiv ledelse, er det da rimeligt at imødekomme ønsket. Er det da en opgave for statsmagten, for folketinget, at komme og sige: ja men det må I ikke? Det synes jeg ikke. Jeg synes, det er urimeligt og overflødigt regeri. Det er tit, man beskylder venstre side i salen her for at være tilhænger af restriktioner. Jeg synes, denne lille sag er et eksempel på, at egentlig er det i høj grad fra VKR's side, man gennemfører restriktioner, oprettholder restriktioner, stritter imod en udvikling, der presser sig på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.